

Strup: Jeg tør vel antage, at Be-
tydningen af Vædringsforslaget, ider af 10
andre Medlemmer og mig ere stillede under
Nr. 11 og 12 til §. 2, der saa klar, at jeg
egentlig ikke behøver at gjøre nærmere Rede
for dem. — Det første af disse to Vædrings-
forslag gaar jo ud paa dog at opretholde no-
gen Bevillingsmyndighed for Indenrigsminis-
teren paa Omdelingsomraadet. Medens Lovfor-
slaget, som det blev vedtaget ved 2den Be-
handling, satte en absolut Grændse af 20 Edr.
Lund boniteret Jord som det Mindste, hvortil
en Gaard maatte reduceres ved Omdeling, saa
gaar Vædringsforslaget under Nr. 11 ud paa
at tilstede, at Hovedparcellen af en Gaard i
visse Tilfælde kan blive noget mindre, men
saaledes at den dog i intet Tilfælde kan blive
mindre end, at den vedbliver at være en vir-
kelig Gaard. — Jeg skal først tillade mig at
gjøre opmærksom paa, at det i Vædringsfor-
slaget brugte Udtryk: „at Hovedparcellen be-
holder et saa stort Tilliggende, at den er til-
strækkelig til en Gaardmandsfamilies Ernæring.“
— hvilket Udtryk jo i Dørigt vil være det
høie Thing bekendt fra det Mindretalsforslag,
der var stillet til 2den Behandling — har
gammel Gjemmel, idet det findes paa flere
Steder i den ældre Lovgivning netop for at
betegne, hvad der maa anses for at være en
Gaard. Jeg skal saaledes blandt Andet nævne,
at Plakaten af 2den August 1786, der, saa
vidt jeg veed, var den første Lovgivningsbe-
stemmelse om Deling af Bøndergaarde, netop
udtrykker sig saaledes, at „ved slig Deling og
Afhændelse af en Gaard maa den ikke svækkes
saaledes, at den ei kan ernære en Gaardmands-
familie.“ Dette noget ubestemte Udtryk blev
senere ved Plakaten af 26de November 1800
nærmere bestemt derhen, at Hovedparcellen i
ethvert Tilfælde skulde beholde 2 Edr. Hart-
forn tilbage, og disse samme 2 Edr. Hartforn,
som Betegnelse af en Gaard, findes atter i
Forordningen af 25de Juni 1810. Man
vil ogsaa i Forordningen af 8de Juni
1787 finde den samme Betegnelse i Be-
stemmelsen om, under hvilke Vilkaar og i
hvilke Tilfælde en Jorddrot kan berøve en
Fæster en Del af den Grund, som han har i
Fæste, blandt Andet ogsaa til Skovopelsning.

Der findes, som sagt, netop det samme Ud-
tryk, idet der staar, at Amtmanden eller Land-
vælskommisærerne først skulle bedømme, om
Gaarden, trods det, at der bliver taget et vist
Stykke Jord derfra, kan blive fuldkommen
tilstrækkelig til en Gaardmandsfamilies Ernæ-
ring. Jeg nævner særlig disse to Forordninger
af 1786 og 1787, fordi de ligge saa nær
ved Forordningen af 6te Juni 1769, der, om
det end ikke var den første Forordning, der
bestemte, at Gaarde ikke maatte ødelægges, dog
var den, der stærkest indskræpede, at Bønder-
gaardene ikke maatte forvinde. De to af mig
nævnte Forordninger ligge, som sagt, ikke i
Tiden fjernt fra denne sidste Forordning af
1769, og derved forekommer det mig, at de
Udtryk, som disse to Forordninger have brugt
for at betegne, hvad der maatte anses for at
være en Bøndergaard, faae en saa meget desto
større Interesse, og paa Grund heraf forekom-
mer det mig ogsaa saa meget desto rigtigere
nu, hvor der fra flere Steder reises Tvivl om,
hvad der egentlig skal forstås ved en Gaard,
at vende tilbage til de nævnte Udtryk med
Hensyn til Bestemmelsen af Kvantiteten. —
Vædringsforslaget under Nr. 11 til §. 2 gaar
nu ialtsaa ud paa at give Indenrigsministeren
en Bevillingsret, en Ret til i visse Tilfælde,
naar en Gaard ikke svækkes, men det, der
bliver tilbage, er tilstrækkeligt til en Gaard-
mandsfamilies Ernæring, at kunne tilstede, at
den kommer til at indeholde et mindre Maal
end det absolute Maal efter §. 1: 20 Edr.
Lund boniteret Jord. Jeg skal til Støtte for
dette Vædringsforslag i Dørigt tillade mig at
anføre, at det dog vilde være noget besynder-
ligt, samtidig med at man opretholder Inden-
rigsministerens Bevillingsmyndighed lige over-
for Udstykningsager i dens fuldeste Udstræk-
ning, saa at ville fuldstændig affjære enhver
Bevillingsmyndighed lige overfor det analoge
Omdelingspørgsmaal. Thinget har jo ved sin
Afstemning ved 2den Behandling afgjort, at
det i det Mindste ikke for Tiden vilde gaa ind
paa, hvad der den Gang blev kaldt et Stykke
improviseret Udstykningslov, at det ikke vilde
gaa ind paa en Bestemmelse om, at Inden-
rigsministerens Bevillingsmyndighed lige over-
for Udstykningsager begrændses. Men, naar